

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W.K.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powódki zwrotem kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego,**
- 3) przyznaje adw. O.O. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym i poleca wypłacić tę kwotę ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...).**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki W.K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 października 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl).

Skarżąca, powołując jako odniosła tę przyczynę kasacyjną potrzebę wykładni art. 162 k.p.c., wskazała orzeczenia, której jej zdaniem uzasadniają tezę o istnieniu rozbieżności w tym zakresie. Orzeczenia te jednak, w szczególności powołana przez skarżącą uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2008 r., sygn. akt III CZP 50/08, OSNC 2009, nr 7 - 8, poz. 103 i wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 2 lipca 2009 r., sygn. akt I UK 37/09, nie publ., nie potwierdzają obecnie takiej tezy. Również nowsze orzecznictwo przeczy występowaniu rozbieżności w judykaturze (por. m. in.: wyroki SN z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt II CSK 450/14, z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt I UK 311/13, www.sn.pl, z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt I CSK 713/12, OSNC Zbiór Dodatkowy D/2014, poz. 65, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt I CSK 447/12, z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt III CSK 62/12, www.sn.pl, z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt II PK 159/11, OSNP 2013, nr 3 - 4, poz. 32).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca dla uzasadnienia oczywistej zasadności powołała się na uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej. Należy jednak podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń, co wielokrotnie zostało już wyjaśnione. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Niezależnie od tego brak jest zasadnych argumentów, które miałyby wspierać tezę o rażących naruszeniach prawa, skutkujących oczywistym uzasadnieniem skargi. Wymaga podkreślenia, że pozwem dochodzono zasądzenia od pozwanego kwoty 2.000.000 zł tytułem odszkodowania za utracone zdrowie oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, podczas brak adekwatnego związku przyczynowego jednoznacznie wynika z ustaleń dokonanych na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

jw